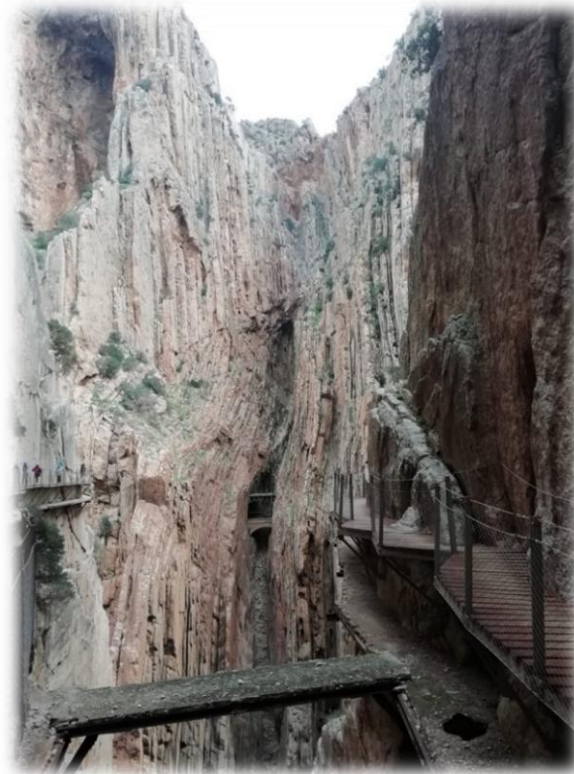

stappen en wenste hij via het pad naar de dam te gaan, waarna het pad bekend werd onder de naam Camino del Rey of Koningspad.

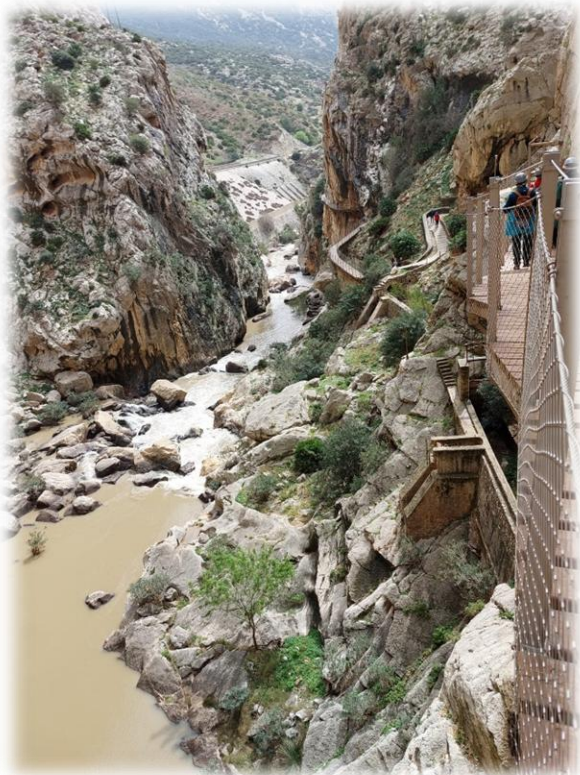
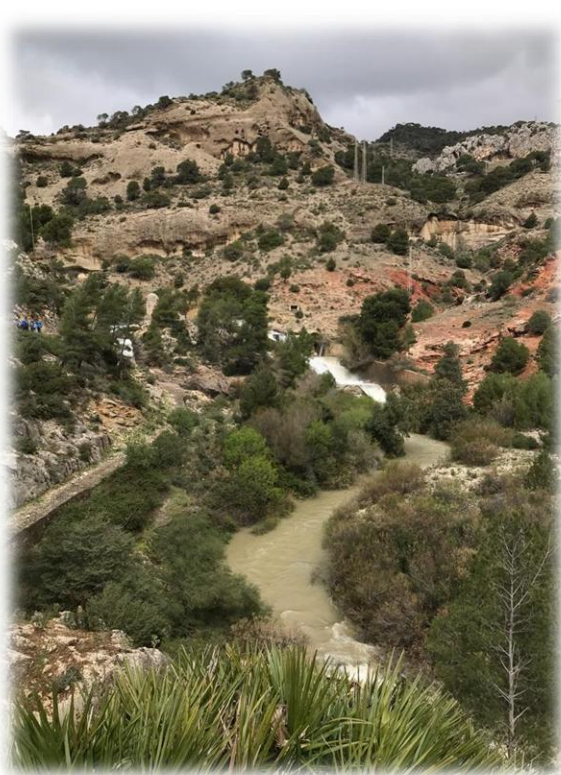

Normaal gezien was het de bedoeling om het werfpad, na de aanleg van de dam, terug af te breken. Maar nu de koning over het pad gelopen had wilde men het pad behouden.

In de 20ste eeuw raakte de Camino del Rey in verval, waardoor veel delen in gevaarlijke staat verkeerden. Het pad was 3 kilometer lang, ongeveer een meter breed en bevond zich tussen de 80 en 100 meter boven de eraast gelegen rivier.

De Camino del Rey heb ik voor het eerst, per toeval, gezien tijdens een tocht langs de GR 7 in Andalusië. Dat was in december 2010. De foto hierboven was uit die tijd maar ikzelf was niet bij deze groep.

Hierboven enkele foto's van het pad toen ik het heb bewandeld. Ondanks dat het pad in 1992 officieel werd gesloten werd het betreden ervan toch nog gedoogd. Er werden dan ook kabels en touwen gehangen om tot op het pad te komen. De Spaanse overheid, wou met het sluiten van het pad ontkomen aan eventuele schadeclaims bij ongevallen.

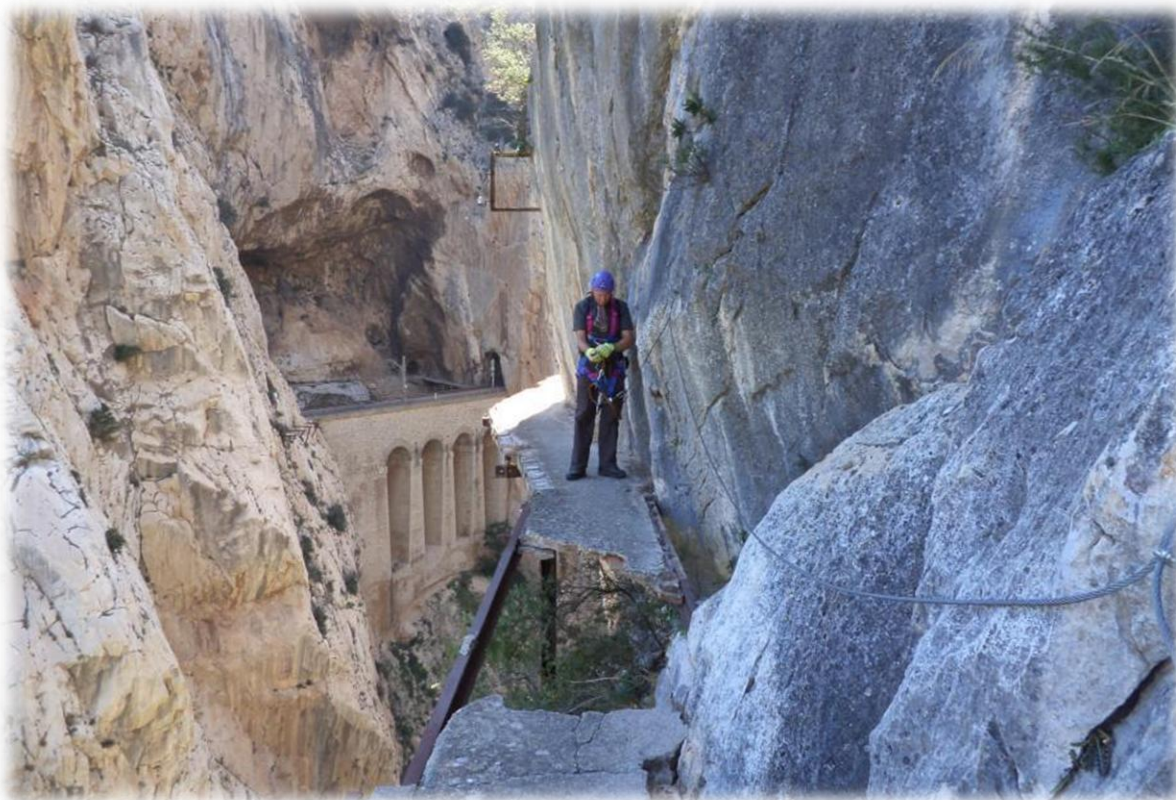
Op bovenstaande foto's zie je mij aan het (gekken)werk. Ik zou het nu niet meer doen. Toen het pad in 1992 gesloten werd was het al sterk in verval doordat de betonnen platen door betonrot en de tand des tijds begonnen af te brokkelen en er spontaan gaten in kwamen. Dit verval trad al vlug op doordat de betonplaten destijds vervaardigd werden door een eenvoudige mengeling van zand en cement. Er werd geen ijzer in het beton verwerkt omdat het maar een tijdelijk pad betrof dat men na de bouw van de dam zou afbreken.

De Camino del Rey kreeg pas echt bekendheid toen de eerste filmpjes op Youtube verschenen zo'n 25 jaar geleden. Sedertdien weten avonturiers de weg naar het pad te vinden en vonden ook de eerste dodelijke ongevallen plaats. Sedert de Youtubefilmpjes kreeg de Camino del Rey al vlug het etiket opgeplakt als het gevaarlijkste pad ter wereld. Vier mensen overleden in twee ongelukken in 1999 en 2000.

Sedert het pad officieel werd gesloten (in 1992) werden de stalen kabels en de zekeringspunten niet langer meer onderhouden.

We zijn terug bij de Caminito del Rey. Op sommige plaatsen liggen er nog delen van het oude pad onder het nieuwe pad.

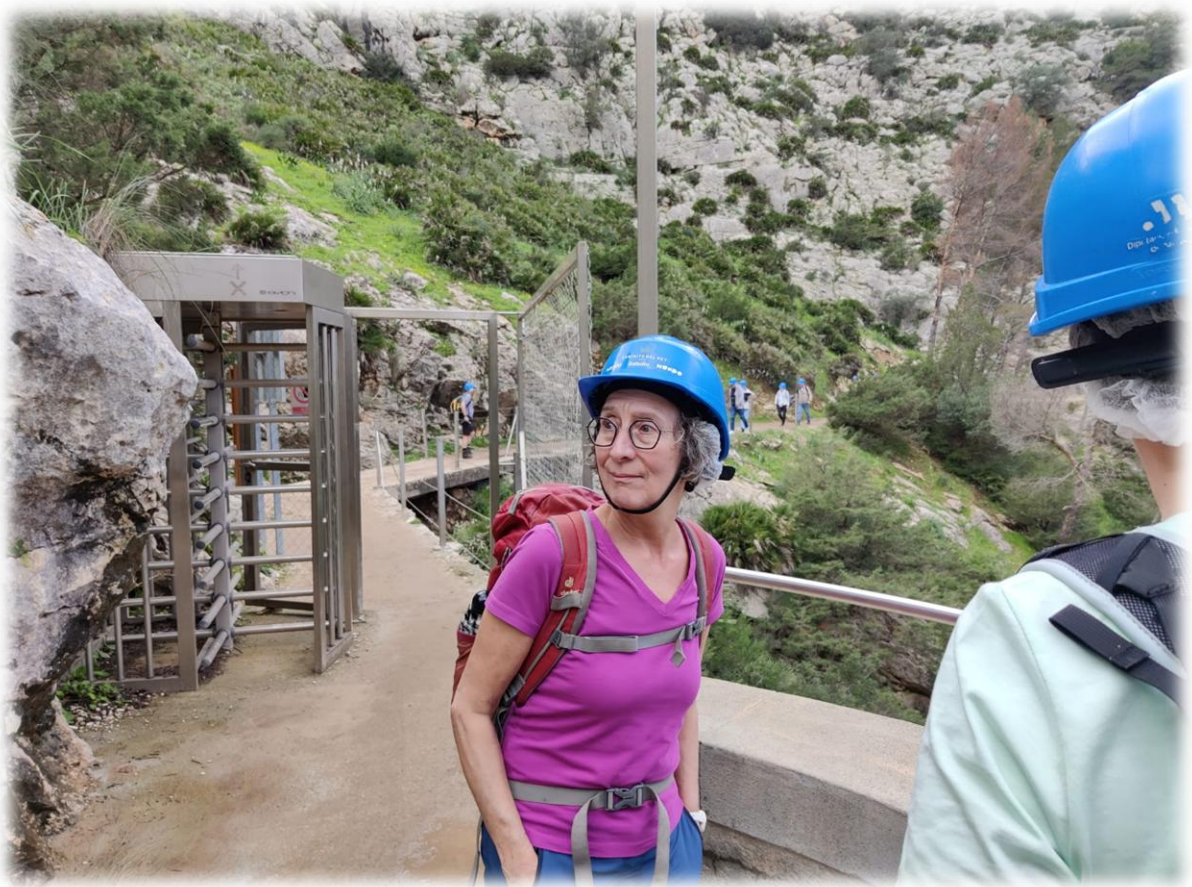

Op de Camino bevonden zich vrijwel op geen enkele plaats leuningen. Op sommige plaatsen bestond het, in verval geraakte pad, slechts uit een smalle metalen balk. In 1992 werd het pad

officieel gesloten, om te voorkomen dat mensen het pad nog zouden betreden werd het eerste stuk van het pad gesloopt over een afstand van ongeveer 30 meter.

Tussen 1998 en 2010 zijn er zes mensen verongelukt op de Camino del Rey. In februari 2010 is er een 24-jarige Zwitserse bergbeklimmer overleden na een val. Dit was het laatste dodelijke slachtoffer.

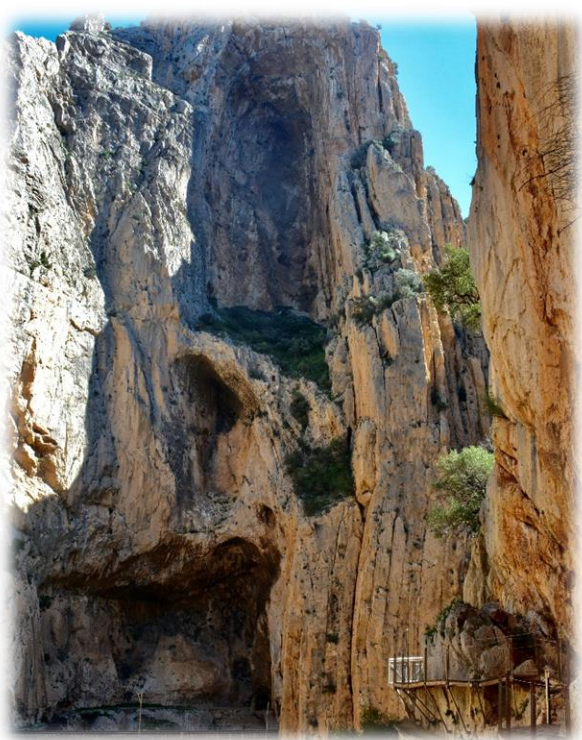

In 2013 is er nog een Italiaan pardoes door het beton gezakt. Hij was gezekerd aan een stalen kabel maar door zijn val schoot het zekeringspunt los uit de rotswand. De arme man stortte

80 m lager in het water. Hij werd echter levend uit het water gehaald. Hij had talrijke breuken opgelopen door de val maar herstelde volledig en kan het dus nog navertellen.

Koning Alfonso en zijn gevolg op de Camino del Rey.

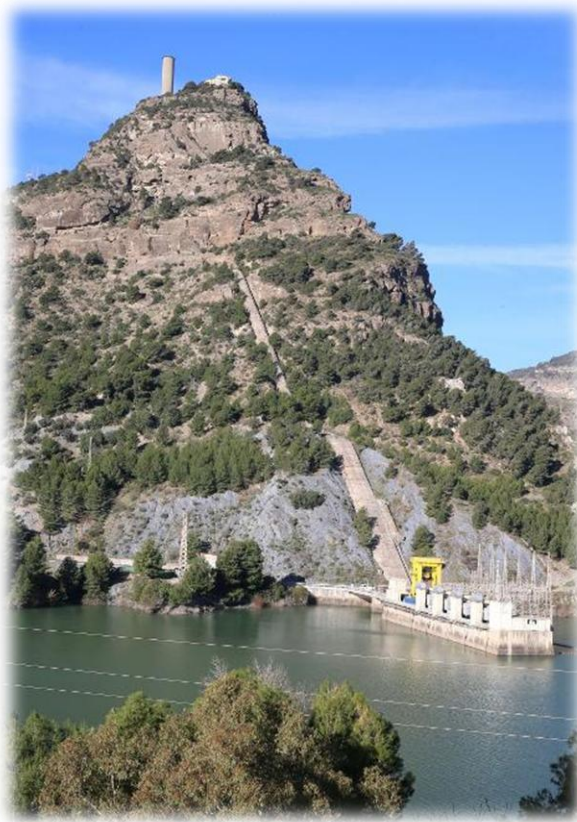
Boven onze hoofden zweven tientallen arenden en gieren, maar vooral vale gieren. De vale gier kan tot 1 m lang worden en een vleugelspanwijdte hebben van 2,65 m. De vale gier rust en broedt op en langs steile kliffen. Het is een aaseter die al vliegend zoekt naar karkassen

van runderen en andere grote dieren. De gier kan zelf geen lijken open scheuren. Hij moet eerst wachten op andere roofdieren die dit werkje voor hem opknappen. De laatste jaren neemt hun aantal in Spanje af doordat de boeren hun dode dieren niet langer meer mogen laten liggen op hun landerijen, dit in verband met de gekke koeienziekte. Om de soort toch in stand te houden leggen natuurverenigingen geslachte en gekeurde dieren in de natuur.

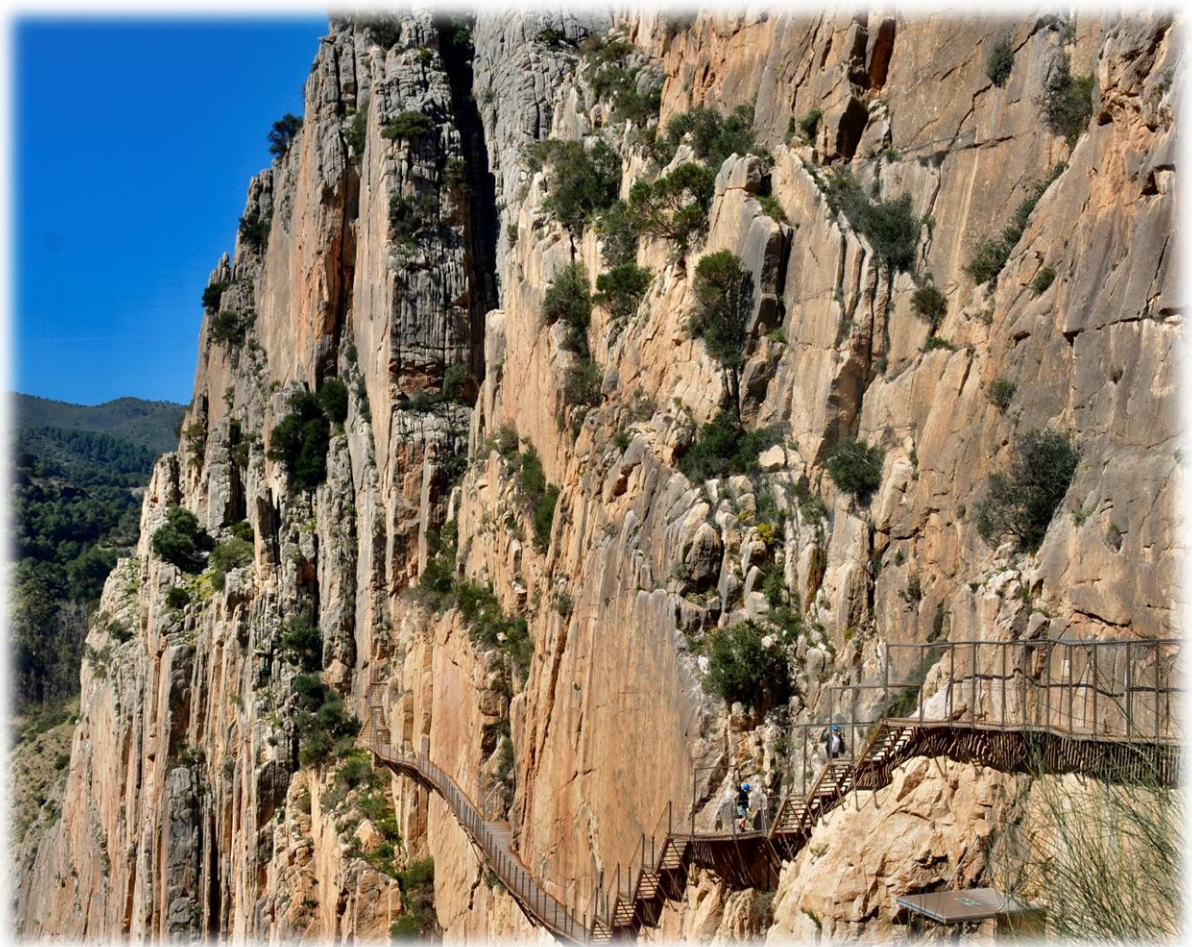

De rivier Guadelhorce loopt door El Chorro. Boven op de berg heeft men een stuwdam gebouwd om elektriciteit te produceren. Als er weinig vraag is naar elektriciteit, zoals

's nachts, haalt men water uit de rivier en wordt het water overgeheveld naar de stuwdam. Men pompt het water niet naar boven maar men haalt het water naar boven via een grote spiraal. Eens deze spiraal in werking is ziet men het water in de rivier zienderogen zakken.

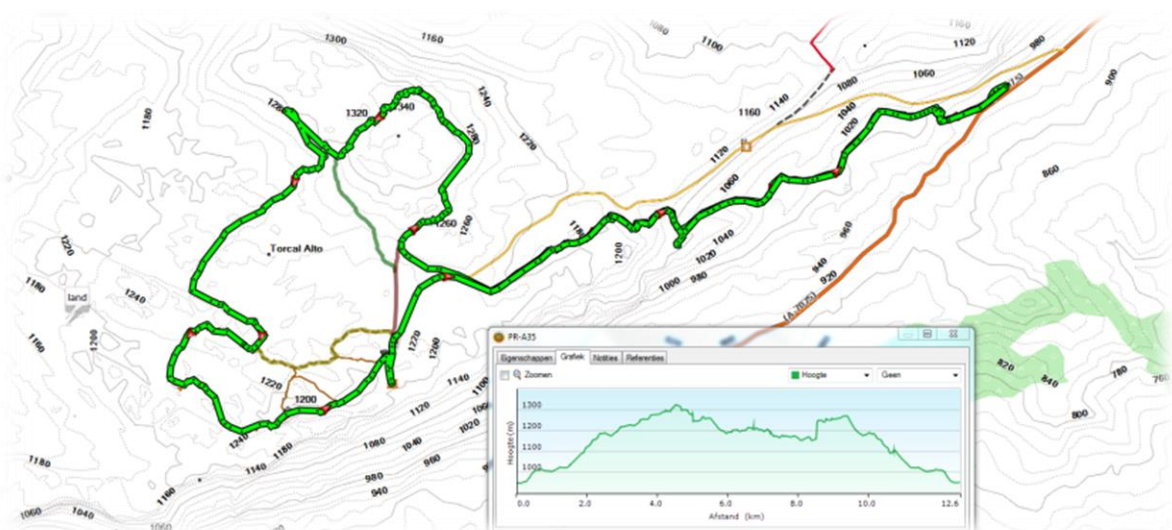
Op de Caminito Del Rey komt men ook nog enkele fossielen tegen.

Woensdag 12 maart 2025

- Wandeling : Luswandeling El Torcal
- Gebied : Antequera
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 6 uur

Vandaag doen we een wandeling in El Torcal en al meteen zien we meerdere gemzen en steenbokken die nog aan het ontbijten zijn. Gemzen zijn eigenlijk wilde geiten. Geiten zijn

in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme mensen gehouden, in plaats van koeien.

Geiten eten graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is een herkauwer.

De Spaanse steenbok of Iberische steenbok is nauw verwant met de alpensteenbok en kwam vroeger voor in alle gebergten in Spanje. De één meter lange hoorns van de Spaanse steenbok buigen omhoog en naar buiten, terwijl de hoorns van de alpensteenbok naar achteren buigen. Ook zijn de hoorns van de Spaanse steenbok niet geringd. De hoorns van het vrouwtje zijn

een stuk kleiner, slechts 20 centimeter. Het mannetje heeft een sik en wordt groter dan het vrouwtje. De Spaanse steenbok heeft een zwarte streep over zijn rug. Ook zijn poten, flanken, borst en voorhoofd zijn zwart. De staart is 12 tot 13 centimeter.

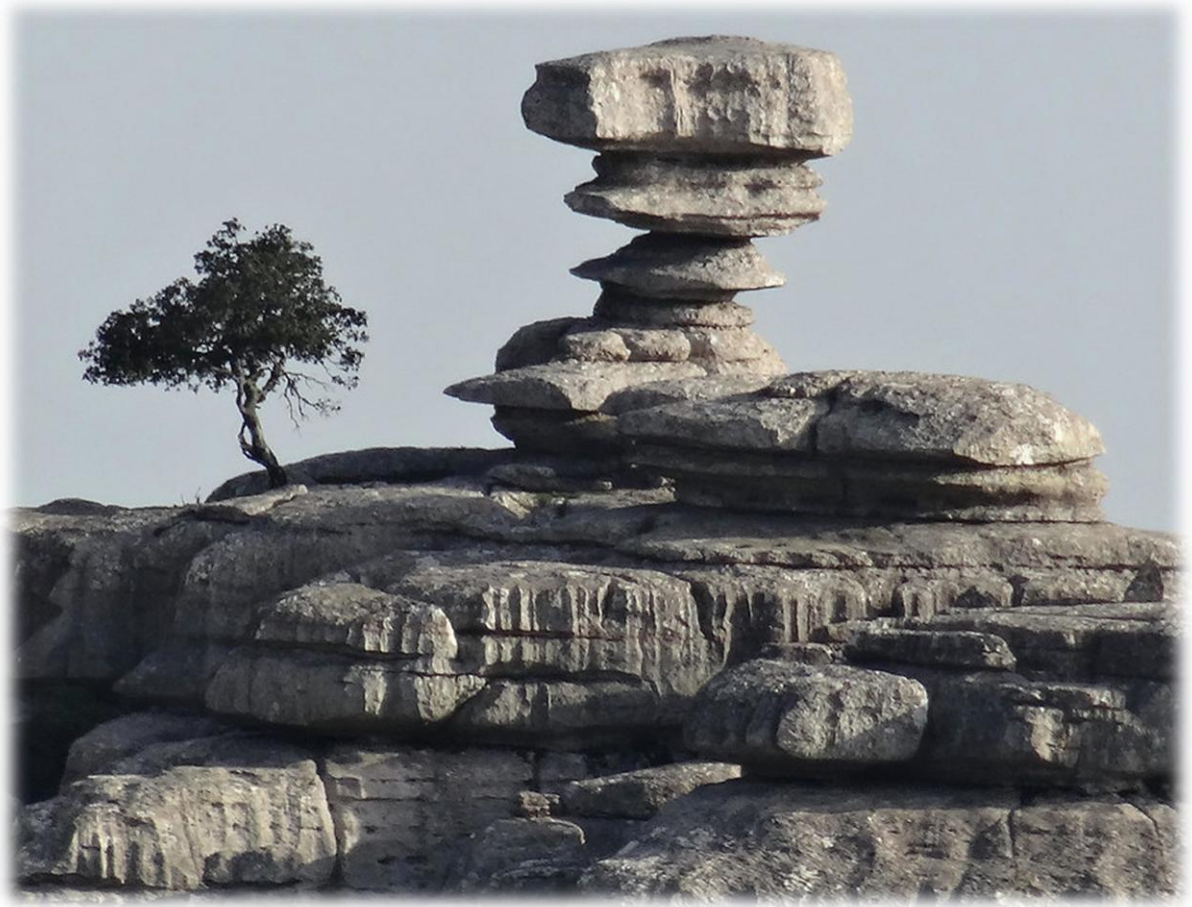

Het natuurpark El Torcal is meer dan 1200 ha groot en is meerdere keren het decor geweest van Science Fiction films. De kalkstenen hebben nog steeds de gelaagde horizontale

formatie. Hierdoor zijn, in de loop van miljoenen jaren, regen en wind in staat geweest om deze lagen te slijten tot verbazingwekkende vormen. Het hele gebied lag onder zee tot meer dan honderd miljoen jaar geleden.

Een aantal rotsformaties heeft men een naam gegeven. De foto hierboven is de robot die buigt of neerkijkt op de toeristen die onder hem lopen.

Foto boven is de zittende hond, foto onder zijn de gestapelde pizzaborden.

Met een beetje verbeelding zie je hier een stenen kameel.

Hier nog drie rotsformaties. Herken je hierin niet een havik, een schildpad, en een zeepaardje?

Een schildpad met rugzak. El Torcal was ook de woonplaats van de prehistorische mens. Op verschillende plaatsen zijn overblijfselen gevonden van neolithische bewoners. Het hoogste punt in het park is 1.339 m.

De omliggende almen worden onderhouden door schapen. Een schaap kan een leeftijd van 15 tot 20 jaar halen, maar dit komt in de praktijk zelden voor: meestal worden ze veel eerder

geslacht. Op hoge leeftijd verliest een schaap zijn tanden en kiezen waardoor het niet meer goed kan eten. Die gebruiken ze om gras en kruidachtigen af te snijden, met een beweging zoals een tondeuse.

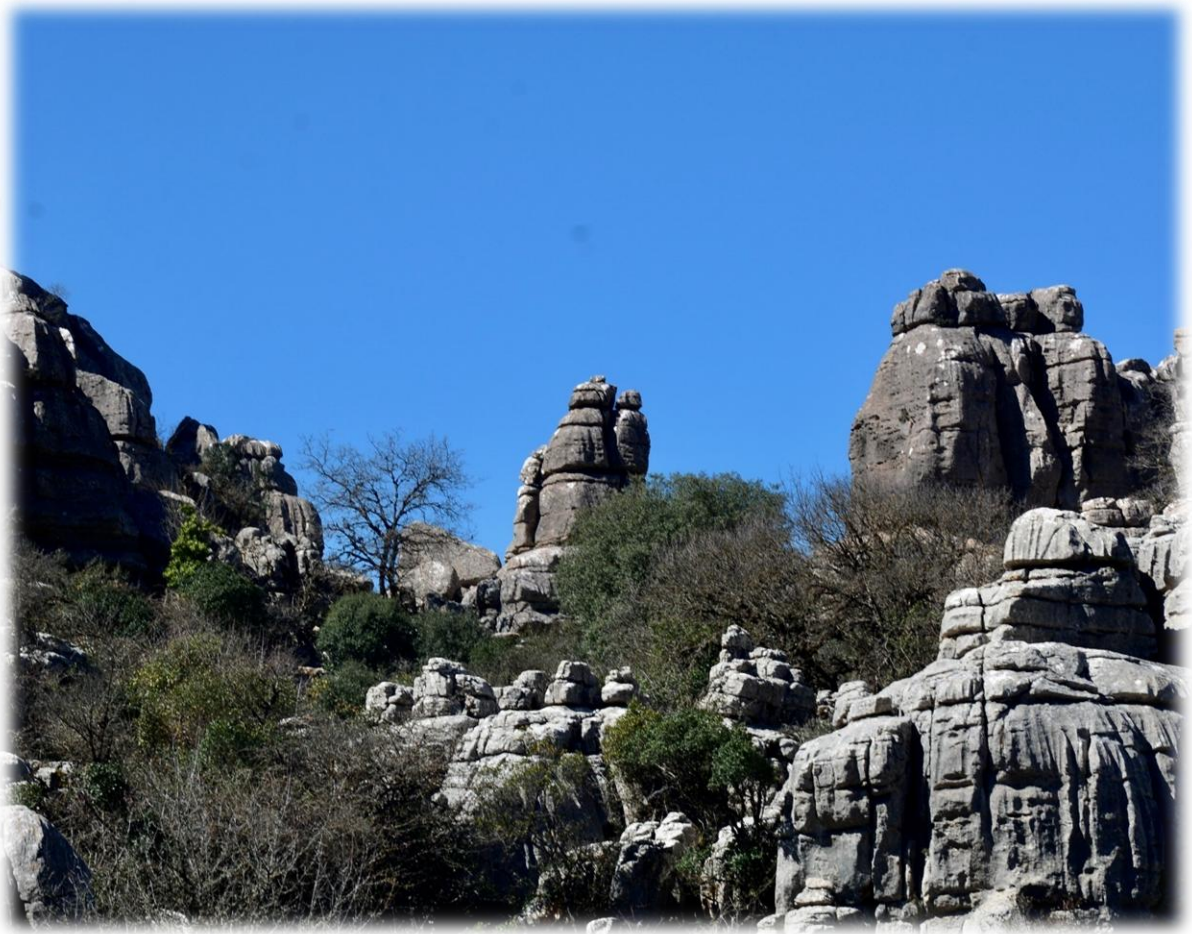

Het grazen door schapen gaat dus heel anders dan bij de koe die het gras met zijn tong lostrekt. Een schaap eet daarom veel korter gras dan een koe, en een boer kan wel eerst koeien in een wei zetten en daarna schapen, maar nooit andersom.

Door zijn speciale bescherming heeft dit park een zeer rijke fauna en flora. Zo leven er onder meer 650 plantensoorten waaronder 30 soorten orchideeën.

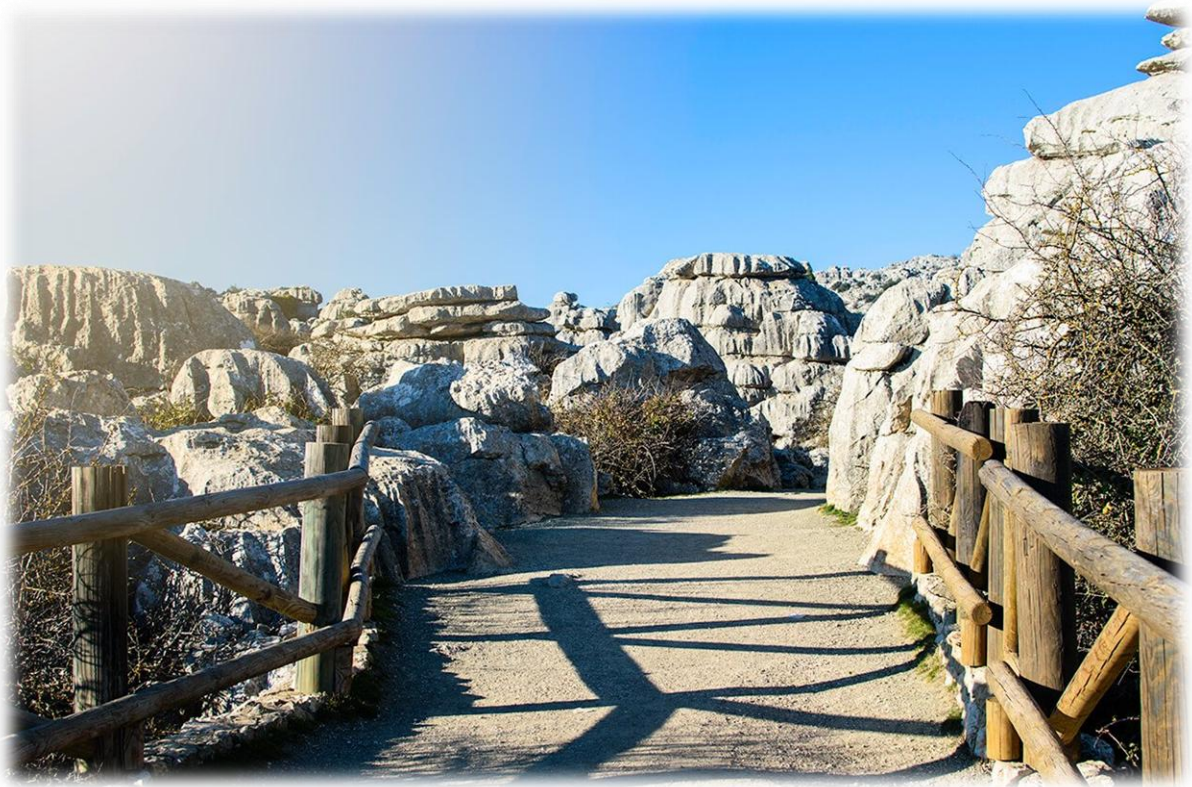
Er is ook een grote populatie reptielen zoals hagedissen en verschillende slangensoorten,

waaronder enkele giftige addersoorten. Ook talloze (roof)vogels kan men er bewonderen zoals valken, uilen, arenden en gieren. Maar ook de lynx (wilde kat) kan men er tegen komen

We vinden een fossiele afdruk van een ammoniet. Het is een uitgestorven onderklasse van de inktvissen (Cephalopoda). Het waren zeedieren die wereldwijd in grote getale voorkwamen tot zo'n 65 miljoen jaar geleden. De grootte van de ammonieten varieert van minder dan een centimeter tot meer dan 2,5 meter doorsnede. Men denkt dat de ammonieten door hun voortplantingsstrategie uitstierven. De jongen maakten deel uit van het plankton dat aan het

zeeoppervlak dreef. Zure regen en verduistering van de zon door stofwolken zorgden waarschijnlijk voor slechte condities voor de eitjes en de jongen om zich te ontwikkelen.

De Cistusroos wordt al generaties lang gewaardeerd om zijn opmerkelijke genezende eigenschappen. Talrijke gegevens uit de literatuur laten zien dat de daaruit bereide theeën ons

lichaam kan voorzien van een grote dosis antioxidanten. Bovendien wordt de Cistusroos beschouwd als een plant die helpt bij vetverbranding.

In de buurt van de parking eten we onze picknick op. Vorig jaar deden we dit ook op dezelfde plaats. Toen kwam er een al wat oudere vos tot bij ons, tot op enkele meter. Als we hem wat brood toewierpen at de vos dit met plezier op.

Na het bezoek aan El Torcal rijden we naar het stadje Ronda. Evenwel passeren wij het dorpje Setenil de las Bodegas dat we bezoeken. Tussen de 18de en 19de eeuw passeerde al het handelsverkeer langs dit welvarende dorp. De naam van het dorp is afkomstig van de Moren, zij noemden het Septem Nihil wat zeven maal niets betekend. De las Bodegas werd later toegevoegd omdat er veel wijnkelders waren.

Een insectenplaag in 1860 maakte abrupt een einde aan deze weelde. Nu leven de amper drieduizend bewoners vooral van de productie van chorizo, tuinbonen, granen, olijfolie en van

het toerisme. Het zijn geen grotwoningen maar huisjes die gebouwd zijn onder overhangende rotsen. Alle huisjes zijn witgekalkt en zijn, zonder uitzondering klein van stuk. Althans voor zover ze te zien zijn. Het is enkel de voorgevel die je kan zien. De rest bevindt zich namelijk in de zandstenen rotswanden waaruit het dorpje grotendeels bestaat.

Donderdag 13 maart 2025

Normaal gezien zouden we vandaag een wandeling gedaan hebben in kastanjabossen rond het dorpje Parauta. Door het slechte weer hebben we echter besloten om dit niet te doen. We brengen wel een bezoekje aan het dorp.

Behalve de typische structuur van nauwe straatjes is van die Moorse tijd weinig meer over. Het enige monument dat er nu staat is de kerk uit de XVI eeuw in de Mudejar stijl gebouwd. Ook dit dorp kwam na de verovering door de christelijke Spaanse soldaten in 1485 compleet